

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 618

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 25 iulie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 203 din 9 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Codul penal și ale art. 595 din Codul de procedură penală	2-6
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
158. — Decizie privind revocarea domnului Emil Florin Albotă din funcția de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C.....	6
159. — Decizie privind numirea domnului Nelu Stelea în funcția de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C.	7
160. — Decizie privind numirea doamnei Raluca Ecaterina Alexandru în funcția de secretar de stat în cadrul Secretariatului General al Guvernului	7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.677. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind completarea Procedurii și modalității de alocare a sumelor, precum și raportarea de către beneficiari a stadiului de execuție a lucrărilor pentru lucrările de înregistrare sistematică inițiate de unitățile administrativ-teritoriale, aprobată prin Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 819/2016.....	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 203**

din 9 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Codul penal și ale art. 595 din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Răzvan Horațiu Radu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Codul penal și ale art. 595 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristian Constantin Poteraș în Dosarul nr. 1.889/302/2017 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.903D/2017.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnul avocat Corneliu Liviu Popescu, având împuternicire avocațială depusă la dosar. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul a depus la dosar o cerere de soluționare în lipsă a excepției de neconstituționalitate.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autorului excepției, care, în prealabil, face precizarea că, prin Decizia nr. 651 din 25 octombrie 2018, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat, pe de o parte, că soluția legislativă cuprinsă în art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, care nu prevede și decizia Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare ca un caz de înlăturare sau de modificare a pedepsei/măsurii educative, este neconstituțională, iar, pe de altă parte, că soluția legislativă cuprinsă în art. 4 din Codul penal, care nu asimilează efectele unei decizii a Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare cu cele ale unei legi penale de dezincriminare, este neconstituțională. Pe cale de consecință, solicită ca, în prezenta cauză, să se constate că excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect. Totodată, solicită ca în considerentele prezentei decizii, potrivit jurisprudenței sale constante, Curtea să insereze un paragraf potrivit căruia, în temeiul Deciziei nr. 651 din 25 octombrie 2018, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate, prezenta decizie poate constitui motiv al unei cereri de revizuire.

4. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, Decizia Curții nr. 651 din 25 octombrie 2018. Cu privire la cererea apărătorului autorului excepției referitoare la inserarea în decizia Curții a unui paragraf în sensul celor solicitate, face precizarea că acest demers excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia penală nr. 274/C din 10 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.889/302/2017, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Codul penal și ale art. 595 din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Cristian Constantin Poteraș în soluționarea contestației formulate împotriva Sentinței penale nr. 321 din 17 februarie 2017, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în Dosarul nr. 1.889/302/2017, prin care, în temeiul art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, a fost respinsă, ca neîntemeiată, contestația la executare formulată de autor cu privire la Decizia penală nr. 760/A din 22 mai 2015, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală în Dosarul nr. 4.588/303/2011, prin care a fost condamnat autorul excepției la o pedeapsă de 8 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în forma calificată și continuată.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul face referire la dispozițiile art. 4 din Codul penal, potrivit cărora, dacă legea penală nouă dezincriminează o anumită faptă, executarea pedepselor, măsurilor educative și măsurilor de siguranță conținute într-o hotărâre judecătorească definitivă pronunțată în temeiul legii penale vechi (abrogate) și toate consecințele penale ale respectivei hotărâri judecătorești încetează, reținând totodată că, potrivit art. 595 din Codul de procedură penală, atunci când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri penale întemeiate pe legea penală veche, intervine legea penală nouă dezincriminatoare, instanța judecătorească de executare aplică art. 4 din Codul penal. Apreciază că normele penale și, respectiv, procesul penal precitate dau expresie normelor constituționale privind legalitatea pedepsei — art. 23 alin. (12) — și retroactivității legii penale mai favorabile (în concret, a legii de dezincriminare) — art. 15 alin. (2), însă soluția legislativă criticată nu vizează ipoteza în care legea penală incriminatoare este declarată neconstituțională, caz în care ea încetează să mai producă efecte juridice, sau este afectată în orice alt mod printr-o decizie a Curții Constituționale (o decizie de constituționalitate cu o anumită interpretare obligatorie sau considerentele unei decizii). Reține că, formal juridic, există diferențe între o lege (de dezincriminare) și o decizie a Curții Constituționale (de neconstituționalitate), prima ducând la abrogarea legii anterioare, a doua la încetarea efectelor juridice ale legii declarate neconstituțională. În substanță însă efectele juridice ale abrogării și cele ale declarării neconstituționalității legii penale vechi (de incriminare) sunt aceleași: legea penală veche (de incriminare) încetează să mai producă efecte juridice *erga omnes*. Recunoaște că, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, efectele *erga omnes* ale deciziilor Curții Constituționale sunt numai *ex nunc*, iar nu *ex tunc*, dar apreciază că textul constituțional precitat necesită o interpretare sistematică împreună cu art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală. Consideră că încetarea efectelor legii

penale vechi de incriminare declarate neconstituțională trebuie să aibă efect retroactiv, rațiunea fiind cu atât mai evidentă în cazul declarării neconstituționalității (legea penală veche de incriminare este în conflict cu dispozițiile constituționale) decât în cazul abrogării (când legea penală veche de incriminare a fost validă, dar s-a schimbat politica penală a statului). Faptul că, potrivit art. 147 alin. (1) din Constituție, legiuitorul are obligația punerii în acord a legii declarate neconstituțională cu normele constituționale și cu decizia de neconstituționalitate (ceea ce înseamnă adoptarea unei legi penale noi de dezincriminare) este irelevant, cât timp legiuitorul poate rămâne în pasivitate, consecința fiind că o persoană va continua să suporte consecințele penale negative, deși condamnarea sa este dată în baza unei legi de incriminare neconstituționale. Consideră totodată că nu este admisibil să depindă exclusiv de hazard — momentul publicării deciziei de neconstituționalitate, care poate fi anterior sau posterior unei hotărâri penale definitive de condamnare — efectul deciziei Curții Constituționale. Așadar, pentru o faptă penală săvârșită la aceeași dată, sub imperiul legii penale vechi de incriminare, decizia de neconstituționalitate produce efecte dacă procesul este pe rol, dar ar fi complet discriminatoriu să nu producă efecte pentru persoana față de care s-a pronunțat deja o hotărâre penală definitivă de condamnare, sub pretextul autorității de lucru judecat (care vizează stabilirea faptelor și interpretarea și aplicarea dreptului, dar nu și caracterul neconstituțional al legii de incriminare pe care s-a întemeiat hotărârea de condamnare). Reține că art. 147 alin. (1) din Constituție instituie îndatorirea constituțională a Parlamentului, în urma declarării neconstituționalității unei norme legislative, de a pune în acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției, potrivit deciziei Curții Constituționale. Dacă Parlamentul nu execută această îndatorire constituțională în termen de 45 de zile, norma constituțională instituie o sancțiune aplicată de plin drept, *ope legis*, și anume încetarea efectelor juridice ale normei legislative declarate neconstituțională și care nu a fost pusă în acord cu dispozițiile constituționale printr-o lege modificatoare. Constituția vorbește expres despre faptul că norma legislativă declarată neconstituțională și nepusă în acord cu dispozițiile constituționale în termen de 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale „își încetează efectele juridice”. Noțiunea de „încetare a efectelor juridice” este sinonimă noțiunii de „abrogare” a normei juridice. Încetarea efectelor juridice ale normei legislative declarate neconstituțională nu se realizează direct prin decizia Curții Constituționale de neconstituționalitate, ci prin împlinirea termenului de 45 de zile de la publicarea acesteia, în condițiile pasivității Parlamentului, direct în temeiul art. 147 alin. (1) din Constituție. Apreciază că, dispunând expres că norma legislativă declarată neconstituțională „își încetează efectele juridice”, art. 147 alin. (1) din Constituție constituie norma juridică abrogatoare. În concret, în cazul unei norme penale substanțiale de incriminare, declarată neconstituțională și pentru care Parlamentul a rămas în pasivitate 45 de zile, art. 147 alin. (1) din Constituție reprezintă „legea penală de dezincriminare”. Prin urmare, consideră că art. 595 din Codul de procedură penală și art. 4 din Codul penal trebuie, în mod constituțional, să acopere și ipoteza declarării neconstituționalității legii penale de incriminare, urmată de nepunerea în acord în termen de 45 de zile a textului legislativ cu normele constituționale, întrucât dispoziția constituțională din art. 147 alin. (1), dispunând încetarea efectelor juridice ale normei legislative penale de incriminare, este o veritabilă lege de dezincriminare, care trebuie și ea să ducă la încetarea oricăror efecte juridice negative decurgând din hotărârea judecătorească penală de condamnare. În aceste condiții, apreciază că soluția normativă cuprinsă în art. 4 din Codul penal și art. 595 din Codul de procedură penală privind încetarea oricăror efecte ale

hotărârii penale definitive de condamnare numai la intervenția legii penale noi de dezincriminare (de abrogare a legii penale vechi de incriminare), iar nu și la publicarea deciziei de neconstituționalitate a aceleiași legi penale vechi de incriminare, este neconstituțională, afectând caracterul *erga omnes* al deciziilor Curții Constituționale — art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală, care în acest caz de excepție trebuie să fie retroactiv — art. 147 alin. (4) corelat cu art. 15 alin. (2) din Constituție, pentru a nu exista discriminare — art. 147 alin. (4) corelat cu art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (2) din Constituție, în caz contrar, menținerea efectelor condamnării întemeiate pe o lege declarată neconstituțională încălcând principiul legalității penale — art. 23 alin. (12) corelat cu art. 1 alin. (5) din Constituție, ceea ce contravine principiului supremației constituționale — art. 1 alin. (5) din Constituție și rolului Curții Constituționale de garant al supremației Constituției — art. 142 alin. (1) din Legea fundamentală. În egală măsură, susține autorul excepției, soluția normativă conținută în art. 5 din Codul penal și art. 595 din Codul de procedură penală trebuie să vizeze nu doar o decizie de neconstituționalitate, ci orice decizie a Curții Constituționale care are influență asupra validității ori interpretării legii penale vechi de incriminare (cum ar fi o decizie de constituționalitate sub rezerva unei anumite interpretări sau orice considerente ale unei decizii de neconstituționalitate), având în vedere jurisprudența constantă conform căreia „se bucură de putere obligatorie *erga omnes* nu numai dispozitivul, ci și considerentele deciziilor Curții Constituționale”. Cu alte cuvinte, soluția normativă cuprinsă în dispozițiile legale criticate este neconstituțională în măsura în care nu s-ar ține cont de caracterul obligatoriu al întregii decizii și al oricărei decizii a Curții Constituționale privind o lege penală veche de incriminare (deci nu doar o decizie de neconstituționalitate, ci și o decizie de constituționalitate într-o anumită interpretare sau considerentele unei decizii), întrucât s-ar încălca art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală (obligativitatea deciziilor Curții Constituționale, care nu se limitează la dispozitivul unei decizii de neconstituționalitate) și art. 1 alin. (5) și art. 142 alin. (1) din Constituție (privind supremația Constituției, care este garantată de Curtea Constituțională). În concluzie, autorul excepției consideră că soluția normativă conținută în art. 5 din Codul penal și art. 595 din Codul de procedură penală, în măsura în care nu permite înlăturarea consecințelor negative ale unei hotărâri penale definitive întemeiate pe o lege penală veche de incriminare care este declarată neconstituțională sau care este afectată în alt mod prin dispozitivul sau considerentele unei decizii a Curții Constituționale, similar ipotezei abrogării acesteia prin legea penală nouă de dezincriminare, este neconstituțională prin raportare la art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 23 alin. (12), art. 142 alin. (1) și art. 147 alin. (4) din Constituție.

7. Tribunalul București — Secția I penală opinează că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens, reține că împrejurarea că prevederile legale anterior citate nu sunt incidente în ipoteza declarării ca neconstituțională a unei norme de incriminare pe care s-a întemeiat o hotărâre de condamnare definitivă nu constituie un viciu de neconstituționalitate a normelor legale vizate. Arată că legislația penală oferă un remediu în situația în care, ulterior rămânerii definitive a unei hotărâri de condamnare, norma de incriminare pe care s-a întemeiat hotărârea este declarată neconstituțională, acest remediu fiind cazul de revizuire prevăzut de art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, potrivit căruia „*Revizuirea hotărârilor judecătorești definitive, cu privire la latura penală, poate fi cerută când: [...] f) hotărârea s-a întemeiat pe o prevedere legală care, după ce hotărârea a devenit definitivă, a fost declarată neconstituțională ca urmare a admiterii unei excepții de neconstituționalitate ridicate în acea cauză, în situația în care consecințele încălcării dispoziției constituționale*

continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate”. Așadar, faptul că legiuitorul a optat pentru reglementarea unui instrument juridic distinct în ipoteza intervenirii unei legi de dezincriminare, față de ipoteza declarării neconstituționalității unei legi penale, nu poate reprezenta în niciun caz o problemă de constituționalitate a normelor vizate, câtă vreme atât destinatarii legii penale care se află în prima situație menționată anterior, fiind condamnați în baza unei norme de incriminare care ulterior este declarată neconstituțională, au la îndemână un mijloc procedural pentru a înlătura consecințele condamnării, și anume formularea unei cereri întemeiate pe prevederile art. 4 din Codul penal și art. 595 din Codul de procedură penală în prima ipoteză, respectiv formularea unei cereri de revizuire întemeiate pe dispozițiile art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală în cea de-a doua ipoteză.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este, în principal, inadmisibilă, iar, în subsidiar, neîntemeiată. Cât privește soluția de inadmisibilitate, reține că autorul excepției critică nu ceea ce legea prevede, ci ceea ce legea nu prevede, tinzând la modificarea prevederilor supuse controlului în sensul în care decizia de constituționalitate sub rezerva de interpretare a unei dispoziții de incriminare să atragă pentru cel condamnat aceleași consecințe juridice ca și legea penală de dezincriminare. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. În ceea ce privește soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, reține că deciziile interpretative pronunțate de Curtea Constituțională nu sunt echivalente dispozițiilor de abrogare și nici nu produc efecte similare acestora. Astfel, prin deciziile de constituționalitate sub rezervă de interpretare — cum este și Decizia nr. 450 din 28 iunie 2016, invocată de autorul excepției — Curtea Constituțională, în calitatea sa de garant al supremației Constituției, statuează că numai o anumită interpretare a dispoziției supuse controlului este constituțională, excluzând orice alte interpretări posibile. Așadar, ca efect al unei asemenea decizii, dispoziția criticată rămâne în vigoare, iar, pentru viitor, nu mai poate primi din partea instanțelor de judecată sau organelor administrative decât interpretarea pe care instanța de contencios constituțional a identificat-o drept conformă Legii fundamentale. Prin comparație, abrogarea este un eveniment legislativ ce determină ieșirea din vigoare pentru viitor a prevederii supuse abrogării, ca expresie a voinței legiuitorului. În plus, dacă prevederea abrogată este o normă de incriminare, în măsura în care infracțiunea respectivă are un singur sediu normativ, dispoziția de abrogare se califică drept o „lege penală de dezincriminare”, așa încât va produce efecte nu doar pentru viitor, ci și retroactiv, inclusiv pentru faptele definitiv judecate la data intrării sale în vigoare. În sensul prevederilor art. 147 alin. (1) din Constituție, dispozițiile din legile aflate în vigoare, „constatate ca fiind neconstituționale”, sunt suspendate de drept timp de 45 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a deciziei Curții Constituționale, iar, dacă în acest interval nu sunt puse de acord cu dispozițiile Constituției, la împlinirea lui își vor înceta efectele juridice. Or, întrucât, prin ipoteză, în cazul deciziilor de constituționalitate sub rezervă de interpretare nu ne aflăm în prezența unor prevederi „constatate ca neconstituționale”, în asemenea situații art. 147 alin. (1) din Legea fundamentală nu își găsește aplicare. Prin urmare,

aceste prevederi rămân în vigoare și vor produce efecte și după publicarea deciziei Curții Constituționale, cu singura deosebire că în procesul de aplicare a lor va trebui să fie avută în vedere interpretarea pe care Curtea a apreciat-o ca fiind singura constituțională. Pe de altă parte, câtă vreme, potrivit art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală, deciziile Curții Constituționale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor, de la data publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I, a aplica o decizie a Curții Constituționale într-o cauză care era soluționată definitiv la momentul publicării acesteia și în care nu s-a invocat excepția de neconstituționalitate înseamnă a încălca tocmai principiul constituțional al efectelor *ex nunc* ale deciziilor Curții. În acest sens, chiar Curtea Constituțională s-a pronunțat în jurisprudența sa, respectiv în Decizia nr. 126 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2016, statuând — privitor la cazul de revizuire reglementat de art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală — că „o decizie de constatare a neconstituționalității unei prevederi legale trebuia să profite, în formularea căii de atac a revizuirii, numai acelei categorii de justițiabili care a invocat excepția de neconstituționalitate în cauze soluționate definitiv până la publicarea în Monitorul Oficial a deciziei prin care se constată neconstituționalitatea, precum și autorilor aceleiași excepții, invocate anterior publicării deciziei Curții, în alte cauze, soluționate definitiv, acest lucru impunându-se din nevoia de ordine și stabilitate juridică, și că „nereglementarea condiției ca excepția de neconstituționalitate să fi fost invocată în cauza în care s-a pronunțat hotărârea a cărei revizuire se cere atribuie efecte *ex tunc* actului jurisdicțional al Curții, cu încălcarea dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, determinând o încălcare nepermisă a autorității de lucru judecat, o atingere adusă principiului securității raporturilor juridice — element fundamental al supremației dreptului, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțe să nu mai poată fi supusă rejudecării (...)”.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale. Consideră că nu poate fi primită susținerea privitoare la afectarea dispozițiilor constituționale ale art. 16, întrucât nu poate fi pus semnul egalității între persoanele condamnate definitiv și cele care se află în curs de judecată. În ceea ce privește principiul egalității, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament trebuie să își găsească o justificare obiectivă și rezonabilă. Or, în prezenta cauză, persoanele la care se face referire nu se regăsesc în situații identice (unele au fost condamnate definitiv, altele nu), astfel că se justifică în mod obiectiv și rezonabil tratamentul juridic neomogen la care se referă autorul excepției, principiul egalității în fața legii presupunând instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia nr. 378 din 26 iunie 2014). Totodată, având în vedere principiul autorității de lucru judecat, al securității juridice și al separației puterilor în stat, legiuitorul a stabilit că legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă, fără ca în acest mod să fie încălcat art. 15 alin. (2) din Constituție. În plus, menționează că, potrivit normelor procesual penale ale art. 2, „Procesul penal se desfășoară potrivit dispozițiilor prevăzute de lege” și „Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii” [art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală], astfel

încât judecătorul nu creează legea, ci o aplică la speța concretă. Competența judecătorului implică nu numai identificarea normei aplicabile și analiza conținutului său, ci și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit. Reține că, în sensul constituționalității art. 4 din Codul penal și art. 595 din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin deciziile nr. 683 din 19 noiembrie 2014 și nr. 381 din 27 mai 2015. De asemenea, apreciază că prevederile art. 142 alin. (1) și ale art. 147 alin. (4) din Constituție nu au incidență în cauza de față.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 4 din Codul penal, având denumirea marginală „*Aplicarea legii penale de dezincriminare*”, și ale art. 595 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală „*Intervenirea unei legi penale noi*”, care au următorul cuprins:

— Art. 4 din Codul penal: „*Legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. În acest caz, executarea pedepselor, a măsurilor educative și a măsurilor de siguranță, pronunțate în baza legii vechi, precum și toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești privitoare la aceste fapte încetează prin intrarea în vigoare a legii noi.*”;

— Art. 595 din Codul de procedură penală: „*(1) Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare sau a hotărârii prin care s-a aplicat o măsură educativă intervine o lege ce nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea ori o lege care prevede o pedeapsă sau o măsură educativă mai ușoară decât cea care se execută ori urmează a se executa, instanța ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire, după caz, a dispozițiilor art. 4 și 6 din Codul penal. (2) Aplicarea dispozițiilor alin. (1) se face din oficiu sau la cererea procurorului ori a persoanei condamnate de către instanța de executare, iar dacă persoana condamnată se află în executarea pedepsei sau a unei măsuri educative, de către instanța corespunzătoare în grad în a cărei circumscripție se află locul de deținere sau, după caz, centrul educativ ori centrul de detenție.*”

14. În susținerea neconstituționalității textelor de lege criticate, autorul excepției invocă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) potrivit căruia în România respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 15 alin. (2) referitor la legea penală mai favorabilă, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în fața legii, art. 23 alin. (12) referitor la principiul legalității pedepsei penale, art. 142 alin. (1) potrivit căruia Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției și art. 147 alin. (4) referitor la caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 651 din 25 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1083 din 20 decembrie 2018, a admis excepția de neconstituționalitate și

a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, care nu prevede și decizia Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare ca un caz de înlăturare sau modificare a pedepsei/măsurii educative, este neconstituțională. Prin aceeași decizie, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 4 din Codul penal, care nu asimilează efectele unei decizii a Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare cu cele ale unei legi penale de dezincriminare, este neconstituțională.

16. Instanța de control constituțional a statuat, în paragraful 58 al deciziei precitate, că orice decizie de admitere a Curții Constituționale referitoare la o normă de incriminare care are ca efect dezincriminarea totală sau parțială a unei infracțiuni sau care influențează, în sensul reducerii, limita maximă a pedepsei prevăzute de lege pentru o anumită infracțiune intră în sfera de reglementare a art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală și art. 4 din Codul penal. Întrucât efectele deciziei de admitere, pronunțată de Curtea Constituțională, privind o normă de incriminare trebuie să fie imediate, aplicabile atât în cauzele pendinte, cât și în cele definitiv judecate, și independent de pasivitatea legiuluiorului, Curtea a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, care nu prevede și decizia Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare ca un caz de înlăturare sau modificare a pedepsei/măsurii educative, și soluția legislativă cuprinsă în art. 4 din Codul penal, care nu asimilează efectele unei decizii a Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare cu efectele unei legi penale de dezincriminare, afectează dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 23 alin. (12) referitor la stabilirea și aplicarea pedepsei și art. 147 alin. (1) și alin. (4) referitor atât la încetarea efectelor juridice ale normelor de incriminare constatate ca fiind neconstituționale, cât și la caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, precum și dispozițiile art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (paragraful 59).

17. Prin urmare, cu privire la textele de lege declarate neconstituționale potrivit deciziei mai sus arătate, Curtea constată că în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, care prevăd că „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Așa fiind, inadmisibilitatea excepției, fiind un element definitoriu al competenței instanței constituționale, este subsecventă exclusiv pronunțării, anterior, de către Curtea Constituțională a unei decizii de admitere a excepției cu același obiect și constatării neconstituționalității prevederilor deduse, din nou, controlului de constituționalitate.

18. Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Codul penal și art. 595 din Codul de procedură penală urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă (a se vedea Decizia nr. 531 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 12 februarie 2014, Decizia nr. 178 din 1 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 24 iunie 2014, și Decizia nr. 663 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 22 ianuarie 2015).

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Codul penal și ale art. 595 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristian Constantin Poteraș în Dosarul nr. 1.889/302/2017 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Mihaela Ionescu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind revocarea domnului Emil Florin Albotă din funcția
de inspector general, cu rang de secretar de stat,
al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C.**

Având în vedere Adresa Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației
Publice nr. 100.578 din 24 iulie 2019,

în temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind
Codul administrativ și al art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 63/2001 privind
înființarea Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C., aprobată cu modificări
prin Legea nr. 707/2001, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Emil
Florin Albotă se revocă din funcția de inspector general, cu rang de secretar de
stat, al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 25 iulie 2019.

Nr. 158.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Nelu Stelea în funcția
de inspector general, cu rang de secretar de stat,
al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C.**

Având în vedere Adresa Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației
Publice nr. 100.578 din 24 iulie 2019,

în temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind
Codul administrativ și al art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 63/2001 privind
înființarea Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C., aprobată cu modificări
prin Legea nr. 707/2001, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul
Nelu Stelea se numește în funcția de inspector general, cu rang de secretar de
stat, al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 25 iulie 2019.

Nr. 159.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea doamnei Raluca Ecaterina Alexandru
în funcția de secretar de stat în cadrul Secretariatului
General al Guvernului**

În temeiul art. 20 alin. (2), al art. 29 și al art. 31 lit. c) din Ordonanța de
urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii,
doamna Raluca Ecaterina Alexandru se numește în funcția de secretar de stat în
cadrul Secretariatului General al Guvernului.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 25 iulie 2019.

Nr. 160.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

privind completarea Procedurii și modalității de alocare a sumelor, precum și raportarea de către beneficiari a stadiului de execuție a lucrărilor pentru lucrările de înregistrare sistematică inițiate de unitățile administrativ-teritoriale, aprobată prin Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 819/2016

Având în vedere dispozițiile art. 9 alin. (34⁶) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. I. — La punctul 7 al articolului 5 din Procedura și modalitatea de alocare a sumelor, precum și raportarea de către beneficiari a stadiului de execuție a lucrărilor pentru lucrările de înregistrare sistematică inițiate de unitățile administrativ-teritoriale, aprobată prin Ordinul directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară nr. 819/2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 din 1 august 2016, cu modificările și completările ulterioare, după alineatul (2³) se introduce un nou alineat, alineatul (2⁴), cu următorul cuprins:

„(2⁴) În cazul contractelor de finanțare încheiate în anul 2017, termenul se poate prelungi până la data de 31 decembrie 2019 în cazul în care lucrările de înregistrare sistematică nu au fost finalizate până la data de 1 septembrie 2019, dar pentru care a fost emis Procesul-verbal de recepție cantitativă și calitativă aferent Livrării nr. 1 — Documentele tehnice ale cadastrului — copie spre publicare, până cel târziu la data de 20 august 2019.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Alexandru Lucian Feștilă

București, 11 iulie 2019.
Nr. 2.677.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

